

Elin Hilderbrand

Een paradijs aan zee

Twee vriendinnen, een mooie zomer,
een knappe tuinman...

ISBN 978-90-225-7627-4
ISBN 978-94-023-0613-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Rumor*
Vertaling: Nellie Keukelaar-van Rijsbergen
Omslagontwerp: Johannes Wiebel|punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Elin Hilderbrand
© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Bisseling
Literary Agency

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Nantucket

Roddelen was voor ons niet zomaar een tijdverdrijf, we waren er dol op.

Heb je het gehoord?

Meestal was het prettig om op Nantucket te wonen. We hadden het gevoel dat Moeder Oceaan ons in de palm van haar hand hield. Soms maakte het eiland ons echter rusteloos en prikkelbaar. De winter was erg, maar de lente was erger, want op een paar korte weken na was die niet van de winter te onderscheiden.

Wat had T.S. Eliot ook alweer geschreven? *April is de gruwelijkste maand.*

In het voorjaar werd er altijd het meest geroddeld. De roddels vloeiden als water in een net ontdooide beek. Ze circuleerden door de lucht als pollen. We konden ons niet beheersen en herhaalden wat we hadden gehoord, zoals we het ook niet konden laten in onze gezwollen, prikkende ogen te wrijven.

Niet dat we gemeen of wraakzuchtig of wreed waren, we verveelden ons gewoon en na de lange periode zonder zomergasten, zomergeld en zomermagie waren onze reservoirs opgedroogd.

We waren gewoon mensen, opgezaald met onze nieuwsgierigheid en onze onzekerheden. We wisten heus wel dat er meer gebeurde in de wijde wereld – op de MIT-campus werd het menselijke genoom gedecodeerd, er verschoven tektonische platen in Californië, Poetin voerde oorlog in Oekraïne – maar die dingen namen ons minder in beslag dan wat er op de 272 vierkante kilometer van ons eigen eiland gebeurde. We roddelden bij de tand-

arts, de kapper, de groenteafdeling van de Stop & Shop-supermarkt, aan de bar van het Boarding House. We roddelden op vrijdagavond als we bij de Anglers' Club aan de aperitiefjes zaten, op zaterdagmiddag in de kerkbanken tijdens de mis van vijf uur en op zondagochtend als we bij The Hub in de rij stonden om *The New York Times* te kopen.

Heb je het gehoord?

Het was onvoorspelbaar wie ons volgende gespreksonderwerp zou zijn. Maar als iemand ons in die ijskoude, staalgrijze lucht half april had verteld dat we het dat jaar 's zomers vooral zouden hebben over Grace en Eddie Pancik...

... over Trevor Llewellyn en Madeline King...

... en over de vermaarde landschapsarchitect Benton Coe...

... dan zou onze mond van ontzetting zijn opengevallen.

Nee.

Onmogelijk.

Dat waren zo'n beetje de aardigste mensen die we kenden.

April

Madeline

De eerste twee telefoontjes kwamen van Marlo, Angies assistent, maar de derde keer belde Angie zelf. Madeline liet het gesprek direct naar de voicemail gaan.

Ze wist waar Angie voor belde, want Marlo had het al verschillende keren nadrukkelijk gezegd: vrijdag, uiterlijk maandag, moesten ze het stukje over haar nieuwe roman hebben voor de aanbiedingsbrochure. Hun werk draaide om deadlines.

Terwijl Madeline Angies bericht beluisterde, hield ze de telefoon een paar centimeter bij haar oor vandaan, alsof de afstand de klap zou verzachten.

Nieuwe roman. Vrijdag. Maandag op zijn allerlaatst. Maar dat weet je zelf ook wel, Madeline.

Madeline zat aan haar keukentafel met een blanco schrijfblok voor zich. Haar vorige roman, *Islandia*, was als koude siroop uit een glazen fles gelopen. Het ging langzaam – regel voor regel, alinea na alinea – maar het was altijd duidelijk geweest waar het verhaal naartoe ging. *Islandia* was een apocalyptisch verhaal over Nantucket dat vierhonderd jaar in de toekomst speelde. Als gevolg van de opwarming van de aarde werd het eiland opgeslokt door de Atlantische Oceaan. Iedereen was ten dode opgeschreven met uitzondering van Madelines twee hoofdpersonen, de tieners Jack en Diane (vernoemd naar Madelines lievelingsnummer uit haar jeugd), achterneef en achternicht van elkaar, die tot het eind van de roman in een kleine boot wisten te overleven.

Madeline schreef de inspiratie voor deze roman toe aan de zeven

maanden dat ze haar schoonvader, Big T, had verzorgd voordat hij overleed. Zijn prostaatkanker was uitgezaaid naar zijn hersenen en daarna ook naar zijn lever. Hoewel Madeline er kapot van was, had het een gunstige uitwerking op haar fantasie. Ze dacht vooral aan ziekte, de aftakeling van het lichaam, het verval van de mensheid. Vervolgens had ze in *The New Yorker* (waar ze op haar negentiende een abonnement op had genomen om slimmer te worden) een fascinerend artikel over de opwarming van de aarde gelezen. In het artikel stond dat als de mensheid haar consumptiepatroon niet veranderde, eilanden als Nantucket en Martha's Vineyard, en eilanden vlak voor de kust zoals de Outer Banks, binnen vierhonderd jaar onder water zouden verdwijnen.

Islandia was heel anders dan haar twee eerdere autobiografische romans, *The Easy Coast* en *Hotel Springford*. De uitgeverij had het boek met open armen ontvangen en had er hogere verwachtingen van dan van haar eerdere boeken. Madelines agent, Redd Dreyfus, had er een geweldige deal uit gesleept, een net uit zes cijfers bestaand voorschot voor twee boeken. Dit was zo'n spannende en onverwachte ontwikkeling dat Madeline door het dolle heen was.

Het grootste deel van het voorschot was inmiddels besteed aan een investering bij Eddie, en Madeline moest nu echt met een idee voor een tweede roman komen. Ze moest een omschrijving van vierhonderd woorden aanleveren voor de catalogus voor de vertegenwoordigers.

Maar zelfs dat had Madeline nog niet.

Ze had een writer's block.

Ze schrok op uit haar zorgen door het gerammel van de UPS-vrachtwagen en de plof van een pakje dat op de veranda aan de voorkant werd neergegooid. Ze liep meteen naar buiten in de hoop dat het pakje haar op een idee voor een briljante nieuwe roman zou brengen, maar het waren de schoolfoto's van haar zoon, Brick.

Tjonge, prachtig.

Madeline ging op de verandatrap zitten, ook al was het ijskoud en had ze geen jas aan. Ze vond het fascinerend dat het portret zo-

wel de kleine jongen uitbeeldde die Brick was geweest – met zijn dikke blonde haar en het diepe kuiltje in zijn rechterwang – als de man die hij nu in rap tempo werd. Hij zou op Trevor en Big T gaan lijken, maar had Madelines blauwe ogen en haar glimlach (waarbij naar haar kritische oordeel altijd te veel tandvlees te zien was). Ze nam de foto's mee naar binnen, haalde al Bricks schoolfoto's uit de secretaire en legde ze op volgorde naast elkaar op het kleed, van de kleuterschool tot de middelbare school.

Mooie jongen, dacht ze. Ze had dolgraag nog een kind gewild, maar na drie miskramen had ze het opgegeven.

Ze vroeg zich af of Grace de foto's van de tweeling al had en of die in haar huis aan Wauwinet Road hetzelfde ritueel uitvoerde. Madeline pakte haar telefoon, dacht slechts even aan het vervelende, ontmoedigende bericht van Angie en belde Grace.

Er werd niet opgenomen op de vaste lijn. Misschien was ze bij de kippen of in de tuin. Wie weet had ze migraine. Vroeger hield Madeline op een speciale kalender bij wanneer Grace migraine had, tot Trevor de kalender vond en tegen Madeline had gezegd dat een van de redenen dat het misschien niet opschoot met schrijven was dat ze zichzelf toestond om zich druk te maken over dingen als Grace' migraine. Madeline had de kalender weggegooid.

Zou ze naar Grace' mobiele telefoon bellen? Grace nam nooit op. Ze keek eens in de twee, drie weken of er berichten waren. Als ze Grace een brief stuurde, zou ze sneller een reactie krijgen.

Ze hing op zonder een bericht in te spreken en pakte de foto's van Brick. Het was nu officieel: er kwam niets uit haar handen in dit huis. De vaatwasser schreeuwde: leeg me! Het wasgoed in de wasdroger riep: vouw me op! De aanrechtbladen zeiden: maak me schoon! Er was altijd wel iets: de telefoon ging, de vuilnis werd opgehaald, ze moest bedenken wat ze gingen eten, boodschappen doen, voorbereidingen voor het eten treffen, elke avond weer! Brick moest ergens worden afgezet of opgehaald, de auto moest naar de garage, ze moest afval scheiden, de administratie doen, rekeningen betalen. Andere moeders zeiden tegen Madeline dat het

zo fijn was dat ze vanuit huis werkte, maar thuiswerken was een constante strijd tussen werken en het huishouden doen.

Vrijdag. Maandag op zijn allerlaatst.

De deur van de bijkeuken ging open en dicht. Madeline hoorde gefluit, iets uit *Mary Poppins*. Was het al zo laat? Madelines man, Trevor, kwam binnenlopen met zijn mooie pilotenpet op. ‘*Chim chiminey, chim chiminey, chim cher-oo!*’ Trevor meende dat hij niet onderdeed voor Dick Van Dyke.

‘Hoi,’ zei hij. Hij nam Madeline in zijn armen en ze legde haar gezicht tegen de voorkant van zijn overhemd en polyester werkstropdas. Trevor was piloot bij Scout Airlines, de luchtvaartmaatschappij die vanaf Nantucket op Hyannis, Boston en Providence vloog. ‘Hoe was je dag?’

Madeline begon te huilen. Niet te geloven dat het al vijf uur was. Hoe haar dag was geweest? Welke dag? Haar dag was in rook opgegaan. Ze kon niets laten zien. ‘Ik heb een writer’s block,’ zei ze. ‘Mijn hoofd is helemaal leeg en de wolven staan voor de deur.’

‘Ik heb al eerder tegen je gezegd dat je gewoon...’

Ze schudde haar hoofd om hem het zwijgen op te leggen. Ze wist wat hij ging zeggen. Hij zou haar vertellen dat ze een vervolg op *Islandia* moest schrijven. Het was een voor de hand liggende oplossing voor haar probleem, maar in haar hart voelde het als een uitvlucht. Aan het eind van *Islandia* gingen haar personages veilig een onbekende toekomst tegemoet. Voor haar gevoel was dat het juiste eind. Ze wilde haar lezers niet vertellen hoe het verderging. Als ze een vervolg schreef, zou ze dat alleen maar doen omdat ze geen nieuwe personages en nieuwe plot kon bedenken.

Ze kon geen nieuwe personages en nieuwe plot bedenken.

Dus wie weet had Trevor gelijk. Een vervolg. Kon ze het eind van de wereld ongedaan maken?

Ze veegde haar tranen weg en hief haar gezicht op voor een kus. ‘Wat eten we?’ vroeg Trevor.

‘Pizza?’ zei ze. ‘Thais?’

Zijn gezicht betrok. Ze had geen letter geschreven en ze had ook

geen boodschappen gedaan voor het avondeten. Hoe moest ze uitleggen dat een idee bedenken om over te schrijven nog tijdrovender was dan het schrijven zelf?

‘Sorry,’ zei ze.

Hij drukte een kus op haar voorhoofd. ‘Het geeft niet,’ zei hij. ‘Laten we bij Sophie T’s pizza halen. Wordt Brick thuisgebracht na de training?’

‘Ja,’ zei Madeline. ‘Hij rijdt met Calgary mee.’

Trevor trok zijn stropdas los en pakte een biertje uit de koelkast. ‘Je raadt nooit wie er vanochtend tijdens mijn eerste vlucht in het vliegtuig zat.’

‘Nou, wie dan?’ vroeg Madeline.

‘Benton Coe,’ zei Trevor.

‘Echt waar?’ zei Madeline.

Benton Coe was de eigenaar van Coe Designs, het meest prestigieuze landschapsarchitectuurbureau op het eiland. Hij was degene die de 1,2 hectare grond van Grace omtoverde tot de mooiste tuin op Nantucket en misschien zelfs wel van heel Massachusetts.

Benton Coe was terug.

Dat verklaarde waarom Grace de telefoon niet had opgenomen.

Grace

Ze was vlak na Nieuwjaar heimelijk begonnen aan haar metamorfose, in afwachting van deze dag.

De terugkeer van Benton.

Ze was naar de sportschool gegaan voor spinninglessen en was ruim tien kilo afgevallen, vooral kilo’s die waren blijven hangen na de geboorte van de tweeling. Haar kleding was nu twee maten kleiner en ze had een nieuwe spijkerbroek nodig. Ze had haar kapster, Ann, eindelijk toestemming gegeven om het grijs uit haar scheiding weg te werken en wat kastanjebruine highlights aan de voor-

kant van haar donkere haar aan te brengen. En omdat ze veel tijd in de tuin had doorgebracht in verband met het voorbereidende werk en het verzorgen van de kippen, hadden de eerste zonnestralen van het seizoen haar gezicht een kleurtje gegeven.

Ze voelde zich beter dan ze zich in jaren had gevoeld.

Madeline had er zaterdagavond een opmerking over gemaakt, toen ze bij American Seasons uit eten gingen. Madeline en Grace waren tegelijk naar het toilet gegaan en toen Madeline Grace in de spiegel zag, zei ze: 'Je ziet er goed uit, meid. Prachtig gewoon.'

Het gewichtsverlies was Eddie opgevallen ('Je ziet er goed uit, Gracie, dun') maar niet het haar, en de meiden signaleerden het kapsel ('Highlights,' had Allegra gezegd, 'slimme zet') maar niet het nieuwe, slanke figuur van Grace. Dat verbaasde Grace niets. Eddie ging helemaal op in zijn nieuwbouwproject, Hope in school en haar fluit, en Allegra in haar verkering met Brick Llewellyn en haar mogelijke carrière als fotomodel. Die drie zagen Grace als echtgenote, moeder, kok en huishoudster. Ze verzorgde de kippen en leverde biologische eieren aan, was zwaarmoedig en had regelmatig migraine. Elke zondagochtend was ze de minnares van Eddie en soms ook op een doordeweekse avond. Grace wist dat haar gezin van haar hield, maar ze was niet het middelpunt van hun bestaan zoals toen Eddie en zij pasgetrouwd waren en de meiden klein waren.

Voelde ze zich tekortgedaan? Ja, een beetje. Ze veronderstelde echter dat ze niet de enige vrouw en moeder was die dat gevoel had.

Klokslag tien uur reed de grote zwarte pick-up van Benton de oprit op. De bovenkanten van Grace' oren begonnen te gonzen. Die zouden rood worden, een teken dat ze zenuwachtig was. Ze was een beetje verkikkerd op Benton Coe. Het was een onschuldige verliefdheid die nergens toe zou leiden, want Benton had een vriendin die McGuvvy heette en Grace was getrouwd.

Ze keek toe hoe hij uit de pick-up stapte. Zag hij er anders uit?